

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 76.

Tiende Session.

34te Møde.

Fre dagen den 27de November.

(Fortsat.)

Madvig (fortsat): Naar det ligesledes af den ærede Ordfører er henvisst til, at her ikke foreligger en Lov om en Kirkeforfatning, saa skal jeg ikke stride om Navnet; men det forekommer mig at være klart, at det Væsentlige af den Kirkeforfatning, der skal skabes, ligger i Skabelsen af et Organ, der ikke blot skal være raadgivende, men væsentligt beslutende. Kommer det i Stand, saa har Rigsdagen for sit Vedkommende sat sig i det Klare. Der har fundet en Grændsebestemmelse Sted mellem Stat og Folkekirke, og det er det Allervigtigste af Forfatningen. Forfatningen er skabt, idet det Organ er skabt, der siden skal udfolde det Dyrige af Forfatningen i de enkelte Dele, ligesaa vel som den konstitutionelle Forfatning er skabt for os, idet Rigsdagen er skabt og har faaet sin Bemyndigelse. Alt det Dyrige er kun Consequentser af det Første. Til disse Bemærkninger skal jeg idag indskrænke mig. Hvad der for mig udgjør de væsentlige Grunde for at betragte Sagen som ubetimelig, skal jeg som sagt, for ikke at foranledige Gjensigelser, opsætte til 3die Behandling, idet jeg ikke tvivler om, at Loven ogsaa uden min Medvirkning vil gaae over til 3die Behandling.

Ordføreren: Jeg havde vistnok ikke Lidet at udtale med Hensyn til min ærede Collega; — jeg tilstaaer det — uventede og for mig overraskende Stilling til denne Sag; men,

da han selv har forbeholdt sig yderligere at udtale sig herom ved den forestaaende Behandling, som jeg haaber vil komme til at finde Sted, saa anseer jeg det ogsaa for rigtigere og tjenligere for Sagen at udsætte min Udtalelse indtil da.

Jessen: Kunde det holdes for at være aldeles rigtigt, om dette, som vi ogsaa for og nu, atter idag have hørt om at Menighedslivet er svagt, og at Menighederne ere kolde og døde — skulde det være ganske rigtigt, siger jeg, om dette fra vor Side, alle vi, som høre hjemme i Menighedernes Midte, blev aldeles uden Replik? Skulde det ikke være, at maaskee endog Enhver af os, efter den Erfaring, han vel kan have haft Leilighed til at hente i Livets stillere Forhold, veed, at denne Skildring, som vi saaledes have hørt, at den dog var alt for mørk? Skulde det ikke være, at der i Grunden er mere Liv, end Præsten seer? Skulde det ikke gaae mangen Gang derpaa, som ved det Vand, der har en dybere Grund, end Diet naaer? Saameget er ganske vist, at saasnart der kun synes at vise sig noget Forsøg paa, noget Bink om, at berøve Menighederne — jeg siger ikke selve Kirken — men noget af Kirkens Goder, noget af Det, de dertil hense, da reiser der sig en levende Stemning hos disse Menigheder, som holdes for at være kolde og døde. Men saalænge man deri lader dem Fred, gjøre de ikke Ord af det, de søge i Kirken; og hvor de ere tilstyndede at tale derom, tie de dog saa mangen Gang, fordi de frygte at geraade i at afbenytte noget Ord, som ikke var værdigt og ophøiet nok, og hvormed de kunde faare enten det egne Indre eller Andres; og de holde ved denne Sky og denne Frygt,